

האבכה בחזל החמ"י!

שאלה ופתרון – וההפתעה הטמונה בזכרי הנביא

זכריה ז-ח

(א) ויהי בשנת ארבע לדרוש המלך היה דבר-ה' אל-זכריה בארבעה לחדש התשעי בכסלו: (ב) וישלח בית-אל שר-אצר ורגם מלך ואנשיו לחלות את-פני ה': (ג) לאמר אל-הכהנים אשר לבית-ה' צבאות ואל-הנביאים לאמר האבכה בחדש החמשי הנזר כאשר עשיתי זה כמה שנים:

(ד) ויהי דבר-ה' צבאות אלי לאמר: (ה) אמר אל-כל-עם הארץ ואל-הכהנים לאמר כי-צמתם וספור בחמישי ובשביעי וזה שבעים שנה העום צמתני אני: (ו) וכי תאכלו וכי תשתו הלוא אתם האכלים ואתם השתים: (ז) הלוא את-הדברים אשר קרא ה' ביד הנביאים הראשנים בהיות ירושלים ישיבת ושלוה ועריה סביבתיה והנגב והשפלה ישוב:

(ח) ויהי דבר-ה' אל-זכריה לאמר: (ט) כה אמר ה' צבאות לאמר משפט אמת שפטו וחסד ורחמים עשו איש את-אחיו: (י) ואלמנה ויתום גר ועני אל-תעשקו ורעת איש אחיו אל-תחשבו בלבבכם: (יא) וימאנו להקשיב ויתנו כתר סדרת ואזניהם הכפידו משמוע: (יב) ולבם שמו שמיר משמוע את-התורה ואת-הדברים אשר שלח ה' צבאות ברוחו ביד הנביאים הראשנים ויהי קצף גדול מאת ה' צבאות: (יג) ויהי כאשר-קרא ולא שמעו בן יקראו ולא אשמע אמר ה' צבאות: (יד) ואסעום על כל-הגוים אשר לא-ידעום והארץ נשמה אחריהם מעבר ומשב וישמו ארץ חמדה לשמה:

(א) ויהי דבר-ה' צבאות לאמר: (ב) כה אמר ה' צבאות קנאתי לציון קנאה גדולה וחמה גדולה קנאתי לה: (ג) כה אמר ה' שבתני אל-ציון ושכנתי בתוך ירושלים ונקראה ירושלים עיר-האמת והרה' צבאות הר הקדוש: (ד) כה אמר ה' צבאות עד ישובו זקנים וזקנות ברחבות ירושלים ואיש משענתו בידו מרב ימים: (ה) ורחבות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחבתיה: (ו) כה אמר ה' צבאות כי יפלא בעיני שארית העם הזה בימים ההם גם-בעיני יפלא נאם ה' צבאות:

(ז) כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת הַנְּנִי מוֹשִׁיעַ אֶת־עַמִּי מֵאֲרֶץ מִזְרַח וּמֵאֲרֶץ מְבֹאֵה הַשָּׁמֶשׁ: (ח) וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם וְשָׁכְנוּ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַם וְהִיוּ לִי לְעַם וְאֲנִי אֶהְיֶה לָהֶם לֵאלֹהִים בְּאֵמֶת וּבְצִדְקָה: (ט) כֹּה־אָמַר ה' צְבָאוֹת תַּחְזֹקְנָה יְדֵיכֶם הַשְּׁמַעִים בַּיָּמִים הָאֵלֶּה אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מִפִּי הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר בְּיוֹם יִסֹּד בֵּית־ה' צְבָאוֹת הַהֵיכָל לְהִבְנוֹת: (י) כִּי לִפְנֵי הַיָּמִים הָהֵם שָׁכַר הָאָדָם לֹא נִהְיָה וְשָׁכַר הַבְּהֵמָה אֵינְנָה וְלִוְיָא וְלִבָּא אֵינְן שְׁלוֹם מִן הַצֹּר וְאִשְׁלַח אֶת־כָּל־הָאָדָם אִישׁ בְּרַעְיָהוּ: (יא) וְעַתָּה לֹא כַּיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים אֲנִי לְשֹׂאֲרֵית הָעַם הַזֶּה נֹאֵם ה' צְבָאוֹת: (יב) כִּי־זָרַע הַשְּׁלוֹם הִגְפִן תַּתֵּן פְּרִיָּה וְהָאֲרֶץ תַּתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וְהַשָּׁמַיִם יִתְּנוּ טַלָּם וְהִנְחַלְתִּי אֶת־שֹׂאֲרֵית הָעַם הַזֶּה אֶת־כָּל־אֱלֹהֵי: (יג) וְהָיָה כַּאֲשֶׁר הָיִיתֶם קָלָהּ בַּגּוֹיִם בֵּית יְהוּדָה וּבֵית יִשְׂרָאֵל בֶּן אוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם וְהֵייתֶם בְּרָכָה אֶל־תִּירָאוּ תַּחְזֹקְנָה יְדֵיכֶם: (יד) כִּי כֹה אָמַר ה' צְבָאוֹת כַּאֲשֶׁר זָמַמְתִּי לְהַרְע לָכֶם בְּהַקְצִיף אֲבֹתֵיכֶם אֹתִי אָמַר ה' צְבָאוֹת וְלֹא נִחַמְתִּי: (טו) כִּן שָׁבַתִּי זָמַמְתִּי בַיָּמִים הָאֵלֶּה לְהֵיטִיב אֶת־יְרוּשָׁלַם וְאֶת־בֵּית יְהוּדָה אֶל־תִּירָאוּ: (טז) אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ דַבְּרוּ אֵמֶת אִישׁ אֶת־דַּרְעֵהוּ אֵמֶת וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם שִׁפְטוּ בְּשַׁעֲרֵיכֶם: (יז) וְאִישׁוֹ אֶת־דַּרְעַת רֵעֵהוּ אֶל־תַּחֲשְׁבוּ בְּלִבְבְּכֶם וּשְׁבַעְתֶּם שִׁקָּר אֶל־תִּאָּהֲבוּ כִּי אֶת־כָּל־אֱלֹהֵי אֲשֶׁר שָׁנְאתִי נֹאֵם־ה': (יח) וַיְהִי דְבַר־ה' צְבָאוֹת אֵלַי לֵאמֹר: (יט) כֹּה־אָמַר ה' צְבָאוֹת צֹם הַרְבִּיעֵי וְצֹם הַחֲמִישִׁי וְצֹם הַשְּׁבִיעִי וְצֹם הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה לְבֵית יְהוּדָה לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׁמְחָה וּלְמַעֲדִים טוֹבִים וְהָאֵמֶת וְהַשְּׁלוֹם יֵאָהֲבוּ:

(כ) כֹּה אָמַר ה' צְבָאוֹת עַד אֲשֶׁר יָבֹאוּ עַמִּים וַיִּשְׁבִּי עָרִים רַבּוֹת: (כא) וְהָלְכוּ יֹשְׁבֵי אֶחָת אֶל־אֶחָת לֵאמֹר נִלְכָה הַלוֹךְ לְחִלוֹת אֶת־פְּנֵי ה' וּלְבַקֵּשׁ אֶת־ה' צְבָאוֹת אֱלֹהֵי גַם־אֲנִי: (כב) וּבָאוּ עַמִּים רַבִּים וְגוֹיִם עֲצוּמִים לְבַקֵּשׁ אֶת־ה' צְבָאוֹת בִּירוּשָׁלַם וּלְחִלוֹת אֶת־פְּנֵי ה': (כג) כֹּה־אָמַר ה' צְבָאוֹת בַּיָּמִים הָהֵמָּה אֲשֶׁר יַחְזִיקוּ עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים מִכָּל לְשָׁנוֹת הַגּוֹיִם וְהַחֲזִיקוּ בְּכַנֶּף אִישׁ יְהוּדִי לֵאמֹר נִלְכָה עִמָּכֶם כִּי שָׁמַעְנוּ אֱלֹהִים עִמָּכֶם: